

Arrest

nr. 281 648 van 9 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDERHAEGEN, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 29 januari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 20 januari 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 februari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 12 mei 2022.

1.3. Op 26 juli 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 juli 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit en bent u op (...) 1962 geboren in La Ceja (Antioquia), waar u ook bent opgegroeid en tot ongeveer uw twintigste heeft gewoond. In de hierop volgende jaren heeft u gewoond in Rionegro, Medellin, terug in La Ceja en dan opnieuw in Medellin waar u vanaf 2003 altijd bent blijven wonen.

U heeft zes kinderen: L.(...) A.(...) C.(...) S.(...) (°(...)1979) van wie de vader bij een motorongeluk om het leven is gekomen; D.(...) M.(...) S.(...) (°(...)1981) – u raakte zwanger toen u op een feestje verkracht werd. Uw overige vier kinderen heeft u met uw ex-partner A.(...) C.(...) : J.(...) D.(...) C.(...) S.(...) (°(...)1983); Ju.(...) A.(...) C.(...) S.(...) (°(...)1985); Ja.(...) d.(...) Je.(...) C.(...) S.(...) (°(...)1988) en M.(...) A.(...) C.(...) S.(...) (°(...)1993).

U was samen met uw ex-partner A.(...) een bakkerij begonnen in Medellin. Tot 2014 ging alles goed en konden jullie goed in jullie levensonderhoud voorzien. Vanaf 2013 begonnen jullie vacuna (afpersingsgeld) te betalen aan lokale bendeleden. In het begin waren deze bedragen niet erg hoog. Vanaf 2017 sloot de fabriek die zich tegenover de bakkerij bevond haar deuren. Hierdoor begonnen jullie inkomsten drastisch te dalen. Jullie dienden leningen aan woekerinteresten af te sluiten om de zaak draaiende te houden. Vanaf 2019 kwamen jullie hierdoor ook in de problemen om de vacuna te blijven betalen waardoor jullie grote druk ervoeren vanwege de bendeleden. U zou hen telkens hebben proberen te overtuigen om geduld uit te oefenen, maar zij zouden enkel meer druk op jullie hebben gezet. Uiteindelijk zouden jullie besloten hebben de bakkerij te verkopen. Hoewel deze volgens jullie zelf 50 000 000 pesos waard was, zouden jullie onder druk van de situatie hebben ingestemd met de verkoop van de zaak voor slechts 12 000 000 pesos. Deze laatste som hebben jullie niet effectief gekregen aangezien werd overeengekomen dat de overnemer van jullie zaak een deel van jullie totale schuld ter waarde van 12 000 000 pesos zou betalen in jullie plaats. Na deze overname van schulden zou er nog een openstaande schuld van ongeveer 100 000 000 peso's overgebleven zijn. U vermoedt dat deze intussen is opgelopen tot een schuld van 200 000 000 peso's. U vreesde de bendeleden en hun acties omwille van uw onvermogen uw schulden te betalen. Anderen uit uw buurt raadden u ook aan om het land te verlaten.

Op 27 januari 2020 bent u vanuit Colombia via Spanje naar België gereisd, waar u op 28 januari 2020 aankwam en waar u op 20 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart en verder nog enkele documenten in verband met uw zaak: een belastingdocument en een document van de kamer van koophandel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit Colombia dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde in Colombia samen met uw ex-partner een bakkerij te hebben uitgebaat. In het kader hiervan zouden jullie zijn afgeperst door bendes en bovendien gedwongen zijn geweest om tegen woekerinteresten leningen aan te gaan om jullie zaak draaiende te houden. Nadat jullie de schulden niet tijdig konden terugbetalen, zouden jullie zwaar onder druk zijn gezet waarbij doodsb bedreigingen werden geuit.

Er dient in dit verband evenwel te worden opgemerkt dat, zelfs al blijkt dat deze georganiseerde misdaadgroepen een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven en dat deze bendes soms bestempeld kunnen worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en is de

drijfveer van vervolging veeleer economisch dan politiek. Bijgevolg is in uw verzoek om internationale bescherming waarbij deze georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Er is hier immers sprake van een situatie van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts zijn er enkele opvallende incoherenties in uw verklaringen, die maken dat er aan uw asielaanvraag sowieso maar weinig geloof kan worden gehecht. Zo verklaarde u eerst dat de zaak goed draaide tot 2014, maar dat vanaf dat jaar er 'vacuna' (beschermingsgeld) werd gevraagd en ook dat jullie leningen dienden aan te gaan volgens het zogenaamde 'gota à gota' systeem (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 30). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat jullie geld zijn moeten beginnen lenen vanaf 2017 en niet vanaf 2014. U lichtte toe dat dit te maken had met het feit dat de zaken minder goed draaiden als gevolg van de sluiting van de nabijgelegen fabriek. U situeerde dit laatste in het jaar 2017, terwijl u even daarvoor nog had verklaard dat de nabijgelegen fabriek in 2019 de deuren had gesloten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 76-84). Vervolgens verklaarde u weer dat jullie vacanu zijn beginnen betalen vanaf het jaar 2013 in plaats van 2014 zoals u eerder had laten optekenen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 87). Deze incoherente verklaringen in verband met de vraag wanneer het precies minder goed is beginnen gaan met uw handelszaak, en wat de basis vormt van uw verdere problemen, ondermijnt in grote mate uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens dient opgemerkt dat u verklaarde geen lening te kunnen aangaan bij een officiële financiële instelling, zoals een bank, en dat jullie bijgevolg jullie toevlucht dienden te nemen tot leningen in het zogenaamde informele 'gota a gota' systeem, waarbij extreme woekerinteresten werden geïnd. U lichtte hierover toe dat jullie zogenaamd niet kredietwaardig werden geacht voor de banken omdat jullie geen eigenaars waren van de zaak. Dit is evenwel opmerkelijk aangezien u eerder nog had laten optekenen dat de bakkerszaak goed draaide en dat deze naar eigen zeggen om en bij de 50 000 000 peso's waard zou geweest zijn. U repliceerde hierop dat banken enkel leningen toestaan als men eigenaar is van het handelspand of van een huis. U verklaarde dat u wel degelijk een aanvraag had ingediend bij een officiële financiële instelling, dat men dan terplekke is gekomen, maar dat jullie aanvraag werd geweigerd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 99-102). U komt hier evenwel niet verder dan het uiten van loutere beweringen. Het is weinig geloofwaardig dat een bank geen lening zou toekennen aan de eigenaar van een handelszaak wanneer met objectieve boekhoudkundige cijfers kan aangetoond worden dat de zaak gezond is en een goede omzet draait, ook al is de eigenaar van de zaak geen eigenaar van het handelspand.

Vervolgens dient opgemerkt dat de zaak verkocht is aan een overnemer met wie is overeengekomen om een deel van jullie totale schulden over te nemen. Er werd u gevraagd of deze nieuwe eigenaar van jullie vroegere zaak dan niet eerder de problemen in verband met het betalen van vacuna en woekerinteresten heeft overgenomen. U herhaalde dat de overnemer slechts een beperkt deel van jullie schulden had overgenomen en dat er dus nog een groot deel van jullie schulden zou overgebleven zijn waar deze nieuwe overnemer niets mee te maken heeft (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 107-109). Wat er ook van zij, het is weinig geloofwaardig dat de nieuwe eigenaar van de zaak niet minstens zou worden aangesproken door jullie vroegere schuldeisers in verband met jullie totale schulden, ook al zou er onderling zijn overeengekomen dat de nieuwe eigenaar slechts een beperkt deel van de schulden overneemt.

In ditzelfde verband is het weinig geloofwaardig dat uw ex-partner A.(...) ontzien zou worden door jullie vroegere schuldeisers. Hoewel hij samen met u de bakkerij had uitgebaat, zou hij immers geen problemen meer hebben in Colombia. U lichtte toe dat de zaak officieel op uw naam was ingeschreven en ook dat u in de praktijk 'het gezicht' was van de zaak (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 115). Dat uw schuldeisers, een criminele groepering, zich zouden beperken tot 'het gezicht' van de zaak en degene op wiens naam de zaak officieel ingeschreven was, om hun financieel winsten in handen te krijgen, kan maar moeilijk worden aangenomen. Bovendien verklaarde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud nog dat

de bakkerij op jullie beide namen was ingeschreven (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 20-29). U merkte nog op dat uw ex-man nu geen problemen meer heeft omdat hij Medellín heeft verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 115). Waarom het voor u dan ook niet een mogelijkheid zou zijn om u elders te vestigen en op die manier aan de problemen te ontkomen, is niet duidelijk.

De waarachtigheid van uw relaas en beweerde vrees wordt voorts eens te meer, en niet in het minst, onderuit gehaald gezien uw laattijdig verzoek. U kwam eind januari 2020 aan in België (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 4 en 61). U verzocht hier pas op 20 januari 2022 – bijna twee jaar later (!) – om internationale bescherming. Er kan redelijkerwijs verondersteld worden van iemand die, zoals u beweert, uit vrees voor uw leven en problemen, zijn land van herkomst verlaat zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land zijn vrees kenbaar maakt én om internationale bescherming verzoekt. Dat u hiertoe geen stappen zette en pas twee jaar na aankomst stelt uit vrees uw land te hebben verlaten en er tot op heden niet te kunnen terugkeren, is geenszins ernstig.

Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en het feit dat u een bakkerij heeft uitgebaat. Deze zaken staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 "en volgenden" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook meent verzoekster dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoekster betwist de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgende stavingstukken:

- een internetartikel van BBC World, “*Qué son los préstamos “gota a gota” que grupos criminales de Colombia exportan al resto de América Latina*” van 21 oktober 2016 (stuk 3);
- een internetartikel van BBC World, “*El suicidio por causa de un préstamo «gota a gota» que conmociona a Colombia*” van 7 februari 2019 (stuk 4);
- een internetartikel van El Pais, “*COLOMBIA – Un problema de salud pública*” (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(ii) voorts zijn er enkele opvallende incoherenties en onaannemelijkheden die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (a) verzoekster incoherente verklaringen aflegt in verband met de vraag wanneer het precies minder goed is beginnen gaan met haar handelszaak, hetgeen de basis vormde van haar beweerde verdere problemen, (b) het opmerkelijk is dat verzoekster verklaart geen lening te zijn kunnen aangaan bij een officiële financiële instelling omdat zij en haar partner niet kredietwaardig werden geacht omdat zij geen eigenaars waren van de zaak en zich daardoor dienden te wenden tot het “gota a gota” systeem, terwijl verzoekster eerder nog had laten optekenen dat de bakkerszaak goed draaide en naar eigen zeggen om en bij de 50 000 000 peso's waard zou zijn geweest; verzoekster beperkt zich te dezen bovendien tot loutere beweringen, (c) het weinig geloofwaardig is dat de nieuwe eigenaar van de zaak niet minstens zou worden aangesproken door de vroegere schuldeisers in verband met de totale schulden van verzoekster en haar partner, ook al zou er onderling overeengekomen zijn met de nieuwe eigenaar dat hij slechts een deel van de schulden overneemt, (d) het evenmin aannemelijk is dat de schuldeisers verzoeksters ex-partner A. zouden hebben ontzien, te meer daar verzoekster op een bepaald ogenblik verklaard heeft dat de bakkerij op hun beider namen was ingeschreven, (e) verzoekster nog opmerkt dat haar ex-man geen problemen meer heeft omdat hij Medellin heeft verlaten en het niet duidelijk is waarom het voor haar niet een mogelijkheid zou zijn om zich elders te vestigen;

(iii) verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming, waarbij zij bijna twee jaar na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende, de geloofwaardigheid van haar relaas en beweerde vrees onderuit haalt;

(iv) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(v) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is

genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Colombia de benedeleden en hun acties omwille van haar onvermogen om haar schulden te betalen met betrekking tot de bakkerij die zij uitbaatte.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige verklaringen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoeksters incoherente verklaringen aangaande het tijdstip waarop het minder goed is beginnen gaan met haar handelszaak – wat zij als beginpunt van haar problemen aanmerkt die uiteindelijk aanleiding zouden geven tot haar vlucht uit Colombia – de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas ondermijnt. In dit verband staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt:

“(…) Zo verklaarde u eerst dat de zaak goed draaide tot 2014, maar dat vanaf dat jaar er 'vacuna' (beschermingsgeld) werd gevraagd en ook dat jullie leningen dienden aan te gaan volgens het zogenaamde 'gota à gota' systeem (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 30). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat jullie geld zijn moeten beginnen lenen vanaf 2017 en niet vanaf 2014. U lichtte toe dat dit te maken had met het feit dat de zaken minder goed draaiden als gevolg van de sluiting van de nabijgelegen fabriek. U situeerde dit laatste in het jaar 2017, terwijl u even daarvoor nog had verklaard dat de nabijgelegen fabriek in 2019 de deuren had gesloten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 76-84). Vervolgens verklaarde u weer dat jullie vacanu zijn beginnen betalen vanaf het jaar 2013 in plaats van 2014 zoals u eerder had laten optekenen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 87). Deze incoherente verklaringen in verband met de vraag wanneer het precies minder goed is beginnen gaan met uw handelszaak, en wat de basis vormt van uw verdere problemen, ondermijnt in grote mate uw algemene geloofwaardigheid.”

In zoverre verzoekster in dit verband in het verzoekschrift aanvoert dat zij moeilijkheden heeft om haar eigen ervaringen precies in de tijd te situeren, zeker in een situatie van stress zoals het persoonlijk onderhoud op het CGVS, dient er vooreerst op gewezen dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op het gegeven dat verzoekster geen exacte data kon geven, doch wel dat zij bepalende gebeurtenissen in een heel ander jaartal plaatste in haar opeenvolgende verklaringen. Voorts blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij wel degelijk spontaan tijdsaanduidingen hanteert doorheen haar persoonlijke onderhoud. Zo gaf zij op de Dienst Vreemdelingenzaken tweemaal ondubbelzinnig te kennen dat zij een bakkerij had van 2003-2018 en dat “ze” *vacunas* kwamen vragen in 2014 (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.). Verder kon verzoekster in het kader van haar opeenvolgende verblijfplaatsen een schatting geven van hoe lang het geleden was dat zij zich op desbetreffende plaatsen had gevestigd (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, vragen 21-26), kon zij de geboortedata van haar kinderen opgeven (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 16) en haar vertrekdata met betrekking tot haar vluchtweg duiden (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 32). Derhalve kan aldus redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster wel degelijk in staat is om haar eigen ervaringen in de tijd te situeren. Voorts dient erop gewezen dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress verzoekster zou hebben verhinderd de waarheid te vertellen.

Verzoekster wijst er in het verzoekschrift op dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals werd aangemaand om haar antwoorden kort te houden en hierdoor het risico bestaat dat zij niet alle nuances of uitleg heeft kunnen geven. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat verzoekster de kans kreeg om haar vrij relaas te doen (administratief dossier, CGVS, vragen 75-78) en zij vervolgens gevraagd werd om enkel op de gerichte vragen te antwoorden (*ibid.*, vraag 79). Uit het enkele gegeven dat de *protection officer* verzoekster twee maal onderbreekt (*ibid.*, vraag 31 en vraag 82), kan geenszins worden afgeleid dat de commissaris-generaal haar onvoldoende toeliet om spontaan en genuanceerd te spreken over de omvang en de evolutie van haar problemen. Verzoekster, noch haar advocaat maakten doorheen het persoonlijk onderhoud bovendien enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling of het verloop van het onderhoud, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen (administratief dossier, CGVS, p. 9). Het is dan ook niet ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende ruimte was voor verzoekster om haar asielaars met de nodige nuances en uitleg uiteen te zetten.

Waar verzoekster nog aanvoert dat uit haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat alle problemen startten in 2014, maar enkel dat het tot 2014 goed ging en er daarna geleidelijk aan meer problemen ontstonden, dient vastgesteld dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk ondubbelzinnig liet optekenen dat zij vanaf 2014 *vacuna* moest betalen (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.). Dat zij later tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dan plots verklaart pas vanaf 2017 *vacuna* te zijn moeten beginnen betalen (administratief dossier, CGVS, p. 76), betreft dan wel degelijk een tegenstrijdigheid die niet toegedekt kan worden door deze *postfactum* verklaringen in het verzoekschrift.

2.3.4.2.2. Met de commissaris-generaal kan voorts worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen lening kon aangaan bij een officiële financiële instantie, waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt geconsidereerd:

"Vervolgens dient opgemerkt dat u verklaarde geen lening te kunnen aangaan bij een officiële financiële instelling, zoals een bank, en dat jullie bijgevolg jullie toevlucht dienden te nemen tot leningen in het zogenaamde informele 'gota a gota' systeem, waarbij extreme woekerinteressen werden geïnd. U lichtte hierover toe dat jullie zogenaamd niet kredietwaardig werden geacht voor de banken omdat jullie geen eigenaars waren van de zaak. Dit is evenwel opmerkelijk aangezien u eerder nog had laten optekenen dat de bakkerszaak goed draaide en dat deze naar eigen zeggen om en bij de 50 000 000 peso's waard zou geweest zijn. U repliceerde hierop dat banken enkel leningen toestaan als men eigenaar is van het handelspand of van een huis. U verklaarde dat u wel degelijk een aanvraag had ingediend bij een officiële financiële instelling, dat men dan terplekke is gekomen, maar dat jullie aanvraag werd geweigerd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 99-102). U komt hier evenwel niet verder dan het uiten van loutere beweringen. Het is weinig geloofwaardig dat een bank geen lening zou toekennen aan de eigenaar van een handelszaak wanneer met objectieve boekhoudkundige cijfers kan aangetoond worden dat de zaak gezond is en een goede omzet draait, ook al is de eigenaar van de zaak geen eigenaar van het handelspand."

Verzoekster hekelt in het verzoekschrift dat deze stelling louter subjectief is en men op dezelfde wijze kan stellen dat het niet verrassend is dat de banken enkel lenen aan personen die dankzij hun bezittingen voldoende garanties van terugbetaling kunnen bieden, en ze verwijt het CGVS dat het geen onderzoek deed naar dit systeem van leningen van criminele netwerken. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zich *in casu* bij de beoordeling van verzoeksters nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op haar eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoeksters verklaringen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekster zou moeten voldoen teneinde haar vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoeksters vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoekster echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in haar persoonlijk geval haar situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen als zou zij geen lening hebben kunnen verkrijgen bij een officiële financiële instantie, is het immers evenmin geloofwaardig dat zij een toevlucht diende te nemen tot het informele 'gota a gota'-systeem. Een verder onderzoek naar dit informele leningssysteem dringt zich dan ook niet op.

De commissaris-generaal merkt nog terecht op als volgt:

"Vervolgens dient opgemerkt dat de zaak verkocht is aan een overnemer met wie is overeengekomen om een deel van jullie totale schulden over te nemen. Er werd u gevraagd of deze nieuwe eigenaar van jullie

vroegere zaak dan niet eerder de problemen in verband met het betalen van vacuna en woekerinteressen heeft overgenomen. U herhaalde dat de overnemer slechts een beperkt deel van jullie schulden had overgenomen en dat er dus nog een groot deel van jullie schulden zou overgebleven zijn waar deze nieuwe overnemer niets mee te maken heeft (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 107-109). Wat er ook van zij, het is weinig geloofwaardig dat de nieuwe eigenaar van de zaak niet minstens zou worden aangesproken door jullie vroegere schuldeisers in verband met jullie totale schulden, ook al zou er onderling zijn overeengekomen dat de nieuwe eigenaar slechts een beperkt deel van de schulden overneemt.

In ditzelfde verband is het weinig geloofwaardig dat uw ex-partner A.(...) ontzien zou worden door jullie vroegere schuldeisers. Hoewel hij samen met u de bakkerij had uitgebaat, zou hij immers geen problemen meer hebben in Colombia. U lichtte toe dat de zaak officieel op uw naam was ingeschreven en ook dat u in de praktijk 'het gezicht' was van de zaak (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 115). Dat uw schuldeisers, een criminele groepering, zich zouden beperken tot 'het gezicht' van de zaak en degene op wiens naam de zaak officieel ingeschreven was, om hun financieel winsten in handen te krijgen, kan maar moeilijk worden aangenomen. Bovendien verklaarde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud nog dat de bakkerij op jullie beide namen was ingeschreven (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 20-29). U merkte nog op dat uw ex-man nu geen problemen meer heeft omdat hij Medellin heeft verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 115). Waarom het voor u dan ook niet een mogelijkheid zou zijn om u elders te vestigen en op die manier aan de problemen te ontkomen, is niet duidelijk."

Waar verzoekster in het verzoekschrift opnieuw betoogt dat de commissaris-generaal een subjectieve beoordeling doorvoert van het feit dat het verrassend is dat de nieuwe eigenaar niet benaderd wordt voor de schulden, dient herhaald dat het enkele feit dat verzoeksters verklaringen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, niet betekent dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekster zou moeten voldoen teneinde haar vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoeksters vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoekster echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in haar persoonlijk geval haar situatie anders is dan hetgeen normalerwijze kan worden verwacht, *quod non in casu*.

Verzoekster merkt nog op dat de bewijslast van een intern vestigingsalternatief bij de commissaris-generaal ligt en dat *in casu* geen gebruik werd gemaakt van deze notie, zodat het feit dat haar ex-partner geen problemen kende sinds zijn verhuis enkel gebruikt kan worden om de geloofwaardigheid van haar relaas te onderzoeken. Verzoekster benadrukt in dit verband dat het enkele feit dat haar ex-partner in zijn nieuwe woonplaats geen problemen kende met deze organisatie op zich niet noodzakelijk een indicatie van ongeloofwaardigheid is daar deze situatie mogelijk enkel tijdelijk is. Nog daargelaten de vaststelling dat hoewel de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet op de asielinstanties rust, de bewijslast wat betreft de persoonlijke levensomstandigheden en het asielrelaas in het licht van de medewerkingsplicht bij de verzoeker om internationale bescherming zelf blijft rusten, moet worden vastgesteld dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas, de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich *in casu* niet opdringt. De vaststelling dat verzoeksters ex-partner geen problemen meer zou hebben gekend in Colombia, terwijl de bakkerij ook op zijn naam stond volgens haar verklaringen (administratief dossier, CGVS, vraag 29), ondermijnt – in tegenstelling tot de hypothetische tegenbeweringen in het verzoekschrift – dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas.

2.3.4.2.3. De Raad wijst er op dat het laattijdig verzoek om internationale bescherming van verzoekster – zij heeft immers pas bijna twee jaar na haar aankomst hier in België een verzoek om internationale bescherming ingediend – een indicatie vormt dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De argumentatie in het verzoekschrift dat haar werd verteld dat problemen met schulden niet in aanmerking konden komen voor de toekenning van internationale bescherming, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een *contra*-indicatie voor de ernst van door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming

2.3.4.2.4. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas als zou zij bendeleden vrezen bij een terugkeer naar Colombia omwille van haar onvermogen om haar schulden (die

zouden zijn ontstaan via het *gota a gota*-systeem) te betalen met betrekking tot de bakkerij die zij uitbaatte, is de verwijzing naar persartikels in dit verband (verzoekschrift, stukken 3-5) niet dienstig.

2.3.4.2.5. Voor het overige herhaalt verzoekster eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt zij in haar vrees voor vervolging en bekritiseert en minimaliseert zij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing.

2.3.4.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het

bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de verklaringen van verzoekster over haar herkomst uit Colombia, moet *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Medellin, in het departement Antioquia, worden beoordeeld, alwaar zij haar laatste verblijfplaats had voor haar vertrek uit Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 4).

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat in de grootstad Medellin geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen, noch haar regio van herkomst en/of verblijf in het bijzonder, zodat deze analyse onverminderd overeind blijft.

Bijgevolg rijst de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Antioquia voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Antioquia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39)

De Raad stelt vast dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die in haar hoofde het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin blijken uit het rechtsplegingsdossier elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van bestemming, *in casu* het departement Antioquia in Colombia, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET